



CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VIỆT NAM
TỔNG GIÁO PHẬN GALVESTON-HOUSTON
VIETNAMESE CATHOLICS OF THE ARCHDIOCESE OF GALVESTON-HOUSTON

DỪNG LẠC

1701 San Jacinto Street - Houston, Texas 77002
www.cgvnhouston.org

Tổng Giám Mục: Hồng Y Daniel DiNardo
Giám Mục Phụ Tá: GM. George A. Sheltz

Lm. Gioan Viannê Nguyễn Ngọc Thu
Đại Diện Đức Tổng Giám Mục
Chủ Tịch Cộng Đồng Công Giáo VN
281-495-8133

Hội Đồng Giáo Dân, TGP Galveston-Houston

Chủ Tịch: Ô. Phêrô Vũ Đức Phú
Giáo Xứ Đức Mẹ Lộ Đức
281-777-2229

Phó CT Nội Vụ: Ô. Phêrô Nguyễn Tài (GXĐMLV)
281-932-4655

Phó CT Ngoại Vụ: Phêrô Võ Tiến Đạt (GXNLTN)
281-827-9571

Tổng Thư Ký: Giuse Nguyễn Văn Hùng (CĐSJ)
832-403-7871

Thành viên: CT HĐMV các giáo xứ và cộng đoàn

Thánh lễ cuối tuần

GX. CÁC THÁNH TỬ ĐẠO VIỆT NAM

TB: 6:00 pm - CN: 7:00; 8:30; 10:30 am; 6:00 pm

Lm. Giuse Vũ Thành
Pt. Giuse Nguyễn Phẩm
Pt. Giuse Lê Văn Rõ

10610 Kingspoint Rd. - Houston, TX 77075
713-941-0521

GX. ĐỨC KITÔ NGÔI LỜI NHẬP THỂ

TB: 6:00 pm - CN: 7:00 am; 9:00 am; 11:00 am;
2:30 pm; 7:00 pm

Lm. Gioan Viannê Nguyễn Ngọc Thu
Lm. Giuse Bùi Phương Tiến
Pt. Giuse Nguyễn Sĩ Bạch
Pt. Phêrô Nguyễn Cường

8503 S. Kirkwood Rd. - Houston, TX 77099
281-495-8133

GIÁO XỨ ĐỨC MẸ LA VANG

TB: 6:00 pm - CN: 7:30; 9:15; 11:00 am; 6:00 pm

Lm. Thomas Trần Thiên Ân, OP.
Lm. Đaminh Trịnh Thế Huy, OP.
Lm. Phêrô Phạm Duy Khánh, OP.
Pt. Micae Nguyễn Kim Khánh

12320 Old Foltin Rd. - Houston, TX 77086
281-999-1672

GIÁO XỨ ĐỨC MẸ LÔ ĐỨC

TB: 6:00 pm - CN: 7:00; 9:00; 11:00; 1:15; 6:00

Lm. Anthony Đinh Minh Tiên, OP.
Lm. Giuse Maria Đỗ Cao Nhân, OP.
Pt. Giuse Đỗ Nguyễn Chương

6550 Fairbanks N. Houston, Houston, TX 77040
713-939-1906

CÔNG ĐOÀN THÁNH TÂM

TB: 7:00 pm - CN: 1:00

Lm. An Phong Sô Trần Đạt Nhân

1701 San Jacinto St. - Houston, TX 77002
713-659-1561 ext. 135

CÔNG ĐOÀN HOLY ROSARY

CN: 3:15; 6:30

Lm. Anthony Trần Ngọc Hùng, OP
3617 Milam St. - Houston, TX 77002
713-518-2319

Chúa Nhật X Thường niên, Năm B, Ngày 10-06-2018
Tin Mừng Chúa Giêsu Kitô theo Thánh Marcô 3: 20-35

SUY NIỆM LỜI CHÚA

Ai Là Anh Em Tôi

Lời Chúa: (Mc 3, 20-35)

Hôm ấy, Đức Giêsu trở về nhà và đám đông lại kéo đến, thành thử Người và các môn đệ không sao ăn uống được. Thân nhân của Người hay tin ấy, liền đi bắt Người, vì họ nói rằng Người đã mất trí. Còn các kinh sư từ Giêrusalem xuống thì lại nói rằng Người bị quỷ vương Bêendêbun ám và Người dựa thể quỷ vương mà trừ quỷ.



Người liền gọi họ đến, dùng dụ ngôn mà nói với họ: "Xatan làm sao trừ Xatan được?" Nước nào tự chia rẽ, nước ấy không thể bền; nhà nào tự chia rẽ, nhà ấy không thể vững. Vậy Xatan mà chống Xatan, Xatan mà tự chia rẽ, thì không thể tồn tại, nhưng đã tận số. Không ai vào nhà một người mạnh mà có thể cướp của được, nếu không trói người mạnh ấy trước đã, rồi mới cướp sạch nhà nó. "Tôi bảo thật anh em: mọi tội của con cái loài người, kể cả tội nói phạm thượng, và nói phạm thượng nhiều đến mấy đi nữa, thì cũng còn được tha. Nhưng ai nói phạm đến Thánh Thần, thì chẳng đời nào được tha, mà còn mắc tội muôn đời". Đó là vì họ đã nói "ông ấy bị thần ô uế ám."

Mẹ và anh em Đức Giêsu đến, đứng ở ngoài, cho gọi Người ra. Lúc ấy, đám đông đang ngồi chung quanh Người. Có kẻ nói với Người rằng: "Thưa Thầy, có mẹ và anh em chị em Thầy ở ngoài kia đang tìm Thầy!" Nhưng Người đáp lại: "Ai là mẹ tôi? Ai là anh em tôi?" Rồi Người rảo mắt nhìn những kẻ ngồi chung quanh và nói: "Đây là mẹ tôi, đây là anh em tôi. Ai thi hành ý muốn của Thiên Chúa, người ấy là anh em chị em tôi, là mẹ tôi."

Suy Niệm

Trong những năm tháng công khai rao giảng, Đức Giêsu đã gặt hái được thành công từ phía dân chúng. Nhưng Ngài cũng phải nếm nhiều khổ đau và thất bại do những hiểu lầm, ghen tương và cố chấp. Đức Giêsu, người quân bình hơn cả, lại bị coi là mất trí, khi Ngài xả thân để lo cho đám người đông đảo. Ngài bị coi là bất bình thường, khi Ngài và các môn đệ bận bịu, không có giờ ăn. Chính thân quyền của Ngài đã coi Ngài như thế. Họ chẳng hiểu gì, dù họ tưởng mình biết Ngài rất rõ.

Các kinh sư từ Giêrusalem xuống để điều tra về Đức Giêsu. Họ không thể phủ nhận chuyện Ngài có khả năng trừ quỷ, nhưng họ lại giải thích với cái nhìn đầy ác ý: Đức Giêsu là người của quỷ, cậy dựa vào sức mạnh của Xatan. Éo le thay, Đấng mà thân ô uế phải sấp mình dưới chân và tuyên xưng: "Ông là Con Thiên Chúa" (Mc 3, 11); Đấng khiến quỷ phải kêu la khi xuất ra: "Ông đến tiêu diệt chúng tôi sao? Tôi biết ông là ai rồi. Ông là Đấng Thánh của Thiên Chúa" (Mc 1, 24); Đấng trừ quỷ ấy lại bị coi là người bị quỷ ám. Một người bị quỷ vương Bê-en-dê-bun chiếm đoạt lại đi trừ những người bị ám bởi các quỷ con ư? Như thế đúng là Xatan lại diệt trừ Xatan, tướng quỷ cho người ngoài làm hại đàn em của mình!

Đức Giêsu nói đến thứ tội mãi mãi không được tha. Không được tha chẳng phải vì Thiên Chúa hẹp hòi, nhưng vì người ấy không cần đến ơn tha thứ. Khép lại trước sự thật rành rành, hay bóp méo sự thực, cố chấp ở lại trong sự gian dối với chính bản thân: đó là những thái độ ta có thể mắc phải.

Quả thực không dễ hiểu được con người Đức Giêsu. Hiểu một người ta thân quen cũng là điều khó. Chỉ một chút ghen tương đủ làm ta hiểu sai. Chỉ một chút tự ái đủ làm ta không thấy điều ai cũng rõ như ban ngày. Càng trí tuệ và học thức, như các kinh sư, ta càng dễ bẻ cong chân lý về phía mình, càng dễ biện minh cho thái độ mình đã chọn. Kh

CÔNG ĐOÀN ST. CHRISTOPHER

CN: 4:30
Lm. Giuse Lê Thu
8150 Park Place – Houston, TX 77017
713-645-6614

CD. ST. JUSTIN TỬ ĐẠO

CN: 12:00
Lm. Phêrô Nguyễn Hữu Thăng
Pt. Giuse Trần Văn Nhật
13350 Ashford Point Dr. Houston, TX 77082
281-556-5116

CÔNG ĐOÀN FATIMA

CN: 9:00
Lm. Đaminh Trịnh Thế Huy, OP.
1003 Gulf Bank-Houston, TX 77037
713-732-0132

Giáo xứ Mỹ có thánh lễ Việt ngữ cuối tuần

TB: 8:00 pm
St. Elizabeth Ann Seton
6646 Addicks Satsuma Rd. Houston, TX 77084
281-463-7878

TB: 7:00 pm
St. Francis de Sales
8200 Roos Rd. Houston, TX 77036
713-774-7475

LIÊN ĐOÀN THIẾU NHI THÁNH THỂ

Tổng Tuyên Ủy: Lm. Giuse Lê Thu
Trưởng Phêrô Võ Khanh Tony (GX/CTTĐVN)
832-455-5961

LIÊN HỘI CÁC BÀ MẸ CÔNG GIÁO

Tổng Linh Hướng: Lm. Giuse Bùi Phương Tiên
Lucia Nguyễn Ngọc Thủy
281-948-2757

LIÊN ĐOÀN LIÊN MINH THÁNH TÂM

Tổng Linh Hướng: Lm. Giuse Vũ Thành
Ông Trần Duy Lang (Giáo Xứ CTTĐ) 832-465-5418

LIÊN ĐOÀN TÔNG ĐỒ FATIMA

Tổng Linh Hướng: Lm. Anthony Trần Ngọc Hùng
713-518-2319
Ông Phêrô M. Nguyễn Văn Triệu (Gx. CTTĐ)
281-484-3157

ĐẠO BINH ĐỨC MẸ (LEGIO MARIE)

Tổng Linh Hướng: Lm. Gioan Nguyễn M. Hùng
Trường Curia Giuse Nguyễn Ngọc Thiên
832-433-2198

PHONG TRÀO CURSILLO

Tổng Linh Hướng:
Lm. Anthony Phạm Hữu Tâm, ICM.
Trường Lãnh Đạo: Maria Nguyễn Thu Trang
713-303-7982

LH. ĐOÀN DÒNG BA ĐA MINH

Tổng Linh Hướng: Lm. Đinh Minh Tiên, OP
Ông Cao Văn Thuận (Giáo Xứ Lộ Đức)
281-859-8268

TUYÊN ÚY NHÀ THƯƠNG

Lm. Anthony Trần Ngọc Hùng
713-757-1000 ext. 1624

PHÁT THANH TIN YÊU

Tuyên Ủy: Lm. Gioan Trần Đình Khả
10135 West Rd.
Houston, TX 77064
281-955-7328

Website Cộng Đồng Công Giáo VN - Houston

www.cgvnhouston.org
Phụ Trách: Pt. Giuse Trần Văn Nhật
nth@nguoitinhuu.org
713-870-8955

với bớt đam mê của cái tôi, ta sẽ dễ nhận ra chân lý quả đơn sơ, giản dị.

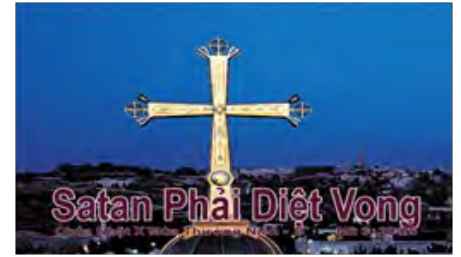
Đám đông dân chúng ngồi chung quanh Đức Giêsu, nghe giảng. Một vòng tròn thân thương như những người trong nhà. Đức Giêsu thấy mình gần bó sâu xa với họ. Ngài không ngại nhận họ là mẹ, là anh chị em Ngài. Có một thứ tình máu mủ ruột thịt thiêng liêng. Có một mâu thuẫn giữa Ngài và người nghe giảng, đó là thi hành thánh ý Cha trong cuộc sống. Đức Maria là Mẹ của Đức Giêsu hai lần, vì Mẹ đã sinh dưỡng Ngài và suốt đời xin vâng ý Chúa. Chúng ta tự hỏi mình có bà con gì với Đức Giêsu không.

Gợi Ý Chia Sẻ

Đánh giá sai một người chỉ vì có ác cảm hay thành kiến với người ấy, bạn có khi nào mắc phải lỗi này không?

Theo ý bạn, người cô chấp có những đặc tính nào? Làm sao giúp họ ra khỏi sự cô chấp của họ?

(Nguồn: <http://vntaiwan.catholic.org.tw/manna2/bmanna.htm>)



Bí Tích Thêm Sức ban cho tín hữu các ơn của Chúa Thánh Thần



Sáng thứ Tư hôm qua (30.05.2018) đã có gần 30.000 tín hữu và du khách hành hương năm châu tham dự buổi gặp gỡ hàng tuần với ĐTC. Trong bài huấn dụ Ngài tiếp tục giải thích ý nghĩa của Bí Tích Thêm Sức, và nêu bật sự nối kết chặt chẽ của Bí Tích này với toàn việc khai tâm Kitô (Sacrosanctum Concilium, 71). ĐTC nói:

Trước khi nhận việc xúc dầu tinh thần xác nhận và củng cố ơn của Bí Tích Rửa Tội, các người nhận Bí Tích

Thêm Sức được mời gọi canh tân các lời hứa do các cha mẹ và cha mẹ đỡ đầu đã làm ngày họ được rửa tội. Giờ đây chính họ tuyên xưng đức tin của Giáo Hội, sẵn sàng thừa “con tin” với các câu hỏi của vị Giám Mục; đặc biệt sẵn sàng tin vào “Chúa Thánh Thần, là Chúa và là Đấng ban sự sống, và là Đấng, hôm nay qua Bí Tích Thêm Sức, được ban cho họ một cách đặc biệt, như đã được ban cho các Tông Đồ ngày lễ Ngũ Tuần” (Lễ Nghi Thêm Sức, s. 26).

Vì việc Chúa Thánh Thần xuống đòi hỏi các con tim phải cảm trí trong lời cầu nguyện (x. Cv 1, 14) sau lời nguyện thỉnh lạng của cộng đoàn, vị Giám Mục gởi tay trên các người chịu Phép Thêm Sức, khẩn nài Thiên Chúa đổ tràn đầy Thánh Thần An Ủi của Ngài trên họ. Chỉ có một Thần Khí duy nhất (x. 1 Cr 12, 4), nhưng khi đến với chúng ta, Ngài mang theo các ơn phong phú: **khôn ngoan, thông minh, cố vấn, hùng dũng, hiểu biết, đạo hạnh và kính sợ Thiên Chúa** (Lễ nghi Thêm Sức, cs.28-29). Chúng ta đã nghe đoạn Kinh Thánh với các ơn mà Chúa Thánh Thần đem tới.

Theo ngôn sứ Isaia (11, 2) đó là 7 ơn của Thánh Linh được đổ tràn đầy trên Đấng Messia cho việc thành toàn sứ mệnh của Người. Cả Thánh Phao lô cũng miêu tả hoa trái dư tràn của Thần Khí là “ bác ái, hoan lạc, bình an, nhẫn nhục, nhân hậu, từ tâm, trung tín, hiền hoà, tiết độ” (Gl 5, 22). Thần Khí duy nhất ban phát nhiều ơn làm giàu cho Giáo Hội duy nhất: Ngài là Tác Giả của sự khác biệt, nhưng đồng thời cũng là Đấng Tạo dựng nên sự hiệp nhất.

** Như thế, Thần Khí ban tất cả các ơn phong phú khác nhau này, nhưng đồng

Ban Điều Hành Bản Tin Dững Lạc	
Ô. Nguyễn Văn Mẫu	713-231-6242 - mauvnguyen@yahoo.com
Ô. Nguyễn Đức Chính	713-269-0554 - chinhandhuong@gmail.com
Ô. Nguyễn Văn Thắng	832-661-3076 - thangnguyen031464@gmail.com
Ch. Hiền Lê	281-495-8133 - dunglacad@gmail.com

Muốn nhận Bản Tin Dững Lạc qua email xin gửi điện thư yêu cầu về:
mauvnguyen@yahoo.com hay BTDL_Gal_Houston-subscribe@yahoogroups.com

Chương Trình Phát Thanh Tin Yêu: Saigon-Houston làn sóng 900 AM từ 4:00 đến 4:45 chiều Chúa Nhật	
Phụ Trách	
AC. Trần Tú - Mai Dung	281-467-5223 - Traneight117@sbcglobal.net
AC. Nguyễn Lập - Huệ	281-253-9761 - lap.nguyen@yahoo.com
A. Đỗ Minh Tân	281-736-7970 - tanm1000@gmail.com
AC. Nguyễn Lương - Anna Phương	832-816-3402 - lnguyen999@yahoo.com

Văn Phòng Ôn Gọi Linh Mục và Tu Sĩ
713-652-8239

Đại Chủng Viện St. Mary
713-686-4345

MUC VỤ GIỚI TRẺ

Lm. JBA Trần S. Steven, CSsR
713-433-9836
Lm. Giuse Nguyễn Phong
713-692-9123

MUC VỤ GIA ĐÌNH

Lm. Giuse Châu Xuân Báu, CSsR
713-681-5144 ext. 107

ỦY BAN PHỤNG VỤ

Lm. Gioan Hoàng Đạt
713-652-8239

ỦY BAN THÁNH NHẠC

Lm. Christopher Nguyễn Cường
281-356-2000

ỦY BAN GIÁO LÝ

Lm. Đinh Minh Tiên, OP
713-732-0132

ỦY BAN CÔNG LÝ - HÒA BÌNH - LIÊN TÔN

Lm. Anthony Phạm Hữu Tâm, ICM
281-575-7246
Lm. Anthony Trần Ngọc Hùng, OP
713-529-4854

DÒNG CHÚA CỨU THÊ

3417 W. Little York Road
Houston, TX 77091
713-681-5144

DÒNG NỮ ĐA MINH

5250 Gasmer Drive
Houston, Texas 77035
713-723-8250

TUXÁ THÁNH ĐA MINH

12314 Old Foltin Road
Houston, TX 77086
281-999-4928

DÒNG NỮ LA SÁN

14562 Cypress N. Houston
Cypress, TX 77429
281-894-7756

DÒNG MẾN THÁNH GIÁ

8138 Lynn St.
Houston, TX 77017
713-643-3694

DÒNG CHÚA THÁNH THÂN

4410 Yoakum Blvd.
Houston, TX 77006
713-529-0405

TU HỘI TÂN HIẾN

20303 Kermier Road
Waller, TX 77484-8743
832-923-7784

TU HỘI GIA ĐÌNH

ME MARIA THẨM VIẾNG

11663 Quinn Ridge Way
Houston, TX 77038
713-518-2977



thời cũng làm nên sự hòa hợp, nghĩa là sự hiệp nhất của tất cả các phong phú tinh thần, mà chúng ta là Ki tô hữu có được.

Tiếp tục bài huấn dụ ĐTC nói: Do truyền thống được các Tông Đồ chứng thực Thần Khí bổ túc ơn của Bí Tích Thánh Thể được thông ban qua việc đặt tay (x. Cv 8, 15-17; 19, 5-6; Dt 6, 2). Để diễn tả một cách tốt đẹp hơn việc đổ tràn đầy Thần Khí thấm nhuần những người lãnh nhận nó, một cách mau chóng được thêm vào cử chỉ Kinh Thánh này việc xúc dầu thơm gọi là “crisma”, vẫn còn được dùng cho tới nay, bên Đông Phương cũng như bên Tây Phương (x. GLCG, 1289).

Dầu ô liu – Dầu Thánh - là chất chữa bệnh và săn sóc sắc đẹp, khi thấm vào thân thể nó chữa lành các vết thương và khiến cho các chi thể được thơm tho; vì các đặc tính này nó được biểu tượng Kinh Thánh và Phụng Vụ sử dụng để diễn tả hoạt động của Chúa Thánh Thần, là Đấng thánh hiến và thấm nhập người được rửa tội, và trang sức cho họ với các đặc sủng. Bí Tích Thêm Sức được ban qua việc xúc dầu thánh trên trán, do vị Giám Mục thực thi với việc đặt tay và qua các lời nói: “Hãy nhận lấy Chúa Thánh Thần được ban cho con”. Thánh Thần là ơn vô hình được rộng ban, và Dầu Thánh là dấu ấn hữu hình. ĐTC giải thích thêm ý nghĩa xúc dầu trên trán tín hữu như sau:

Như vậy, khi nhận dấu Thánh Giá trên trán với dầu thơm, người được thêm sức nhận một dấu ấn tinh thần không thể



xóa nhòa, họ nhận lấy đặc tính khiến cho họ hoàn toàn đồng hình dạng với Chúa Kitô và ban cho họ ơn tỏa lan “hương thơm tốt lành” của họ giữa loài người (z. 2 Cr 2, 15).

** Chúng ta hãy

nghe lại lời Thánh Ambrogio mời gọi các người mới được Thêm Sức như sau: “Hãy nhớ rằng bạn đã nhận lấy dấu ấn tinh thần... và hãy duy trì điều bạn đã nhận lãnh. Thiên Chúa Cha đã ghi dấu bạn, Chúa Kitô đã cùng cố bạn, và Thần Khí đã đặt trong tim bạn bảo chứng ấy” (De mysteriis 7, 42; CSEL 73, 106; X. Glcg 1303). Thần Khí là một ơn nhưng không, cần tiếp nhận với lòng biết ơn, bằng cách dành chỗ cho óc sáng tạo không bao giờ cạn kiệt của Ngài. Đó là một ơn cần sốt sắng giữ gìn, cộng tác với sự ngoan ngoãn, bằng cách để cho mình được nhào nặn, như sáp bởi tình mến nồng cháy của Ngài “để phản ánh Chúa Giêsu Kitô trong thế giới ngày nay” (Gaudete et exultate, 23).

ĐTC đã chào các đoàn hành hương

Chào các bạn trẻ, người đau yếu và các đôi tân hôn ĐTC nhắc cho mọi người biết ngày hôm nay là kết thúc tháng kính Đức Mẹ. Ngài xin Mẹ là nơi ẩn náu cho họ trong những lúc vui cũng như trong những khi gặp khó khăn, và hướng dẫn gia đình họ để chúng là tổ ấm của lời cầu nguyện và thông cảm lẫn nhau.

Buổi tiếp kiến đã kết thúc với Kinh Lạy Cha và phép lành tòa thánh ĐTC ban cho mọi người.

Linh Tiên Khải

Mỗi tội đầu nặng nhất

Có câu nói rằng, “Một người cay độc, lợ người đã từ bỏ, nhưng không chịu im miệng!” Và đó cũng là người đã đánh đồng mọi tội đầu giận dữ với một nhân đức.



ta: Tôi sẽ không phục vụ! Tham lam được xem là cơ sở cho sự ích kỷ và sự mù quáng trước tha nhân, và dâm dục thường được xem là thói xấu tồi cùng, như thể điều răn thứ sáu là điều răn duy nhất vậy.

Tôi không bác bỏ tầm quan trọng của ba mọi tội đầu này, nhưng tôi cho rằng có thể mỗi tội đầu tác hại chúng ta nhiều nhất mà lại ít được nhắc đến trong các tác phẩm thiêng liêng, chính là tức giận, bạo gồm giận dữ và thù ghét. Tôi dám nói rằng hầu hết chúng ta vận động nhờ sự giận dữ, dù là một cách vô thức. Và điều này thể hiện qua hàng loạt những chỉ trích dành cho người khác, sự chua cay, ghen tức, và không thể mở lời khen ngợi người khác. Và không như các tội khác của chúng ta, tức giận dễ dàng nguy trang và hợp lý hóa nó như một nhân đức.

Ở cấp độ một, tức giận thường hợp lý hóa nó như một sự cảm phần chính đáng

trước những khuyết điểm, ngu ngốc, ái kỷ, tham lam và lỗi lầm của người khác. Với đủ chuyện thấy mỗi ngày, làm sao tôi không nổi giận được! Tức giận thể hiện qua những câu bần triền miên và những lúc nhanh miệng phê bình, chửi đôn, và bình luận gay gắt. Ngược lại, chúng ta thường rất chậm khi cần khen ngợi ai đó. Như thế, sự hoàn hảo trở thành kẻ địch của sự thiện và như thế, chẳng còn gì hay bất kỳ ai hoàn hảo cả, chúng ta luôn luôn sẵn sàng phê bình và xem đây là nhân đức hơn là một cơn giận và sự buồn bực sâu trong chúng ta.

Nhưng thói chỉ trích cay nghiệt không phải là vấn đề lớn nhất. Nghiêm trọng hơn nữa, tức giận thường tự thể hiện nó như một đức tính của Chúa, như là sự công chính, là tính cách ngôn sứ, là điều lành mạnh, sự hăng hái chiến đấu vì sự thật, vì chính nghĩa, vì nhân đức và vì Chúa. Và như thế, chúng ta xem mình là “những chiến binh thánh” và “hiệp sĩ bảo vệ sự thật”, biện minh cho mình bằng quan niệm phổ biến nhưng sai lầm rằng các ngôn sứ là những người nóng nảy do nhiệt tâm vì Chúa.

Tuy nhiên, có một sự khác biệt lớn giữa sự giận dữ của ngôn sứ và sự giận dữ mà thời nay tự nhận là của ngôn sứ. Daniel Berrigan, trong tiêu chuẩn của mình về một ngôn sứ, đã nêu lên rằng ngôn sứ là một người đã thề hứa sẽ yêu thương chứ không phải ruồng rẫy. Ngôn sứ là yêu thương, mong mỗi gắn kết, chứ không phải là tức giận chia rẽ và xa cách.

Mà tình yêu lại không phải là đặc điểm của cái gọi là sự giận dữ ngôn sứ của thời nay, nhất là khi nó liên quan đến Thiên Chúa, tôn giáo, và bảo vệ sự thật. Bạn có thể thấy dạng xấu xa nhất của nó trong chủ nghĩa cực đoan Hội giáo, khi họ thù hận, bạo lực và giết người bừa bãi nhân danh Thiên Chúa. Blaise Pascal đã nói rất chuẩn điều này trong quyển Tư tưởng (Pensees): “Người ta không bao giờ làm sự dữ hoàn toàn và vui vẻ cho bằng lúc họ làm thế vì xác quyết tôn giáo.” Ông đã sai một điều thôi, hầu hết chúng ta ngày nay làm sự dữ, không phải vì vui vẻ, mà

với tức giận. Chỉ cần đọc những lá thư độc giả gửi biên tập viên các tờ báo, lắng nghe những buổi *talk-show*, hay nghe các tranh luận về chính trị, tôn giáo hay đạo đức, là chúng ta thấy ra sự thù ghét và giận dữ đang hợp lý hóa chính nó bằng những gì là đạo đức và thiêng liêng.

Cơn giận dữ ngôn sứ lành mạnh là một phản ứng mãnh liệt khi người nghèo của Chúa, lời Chúa hay chân lý của Chúa bị phi báng, phạm thượng, hay bỏ bê. Có những chính nghĩa và ranh giới quan trọng cần phải bảo vệ. Nhưng cơn giận ngôn sứ là cơn giận xuất phát từ tình yêu thương và lòng cảm thông, và nó luôn luôn thể hiện tình thương và cảm thông, dù cho phải gặp vô vàn thù ghét đi chăng nữa, thật không khác gì người mẹ yêu thương khi đối mặt với đứa con ngộ ngược. Chúa Giêsu đã nhiều lần thể hiện cơn giận này, nhưng cơn giận của Ngài đối lập hoàn toàn với cái đang tự nhận là cơn giận ngôn sứ thời nay, một thứ thiếu vắng tình thương và lòng cảm thông rõ ràng.

Có người từng nói rằng chúng ta dành nửa đời đầu để đấu tranh với Điều răn thứ sáu, rồi dành nửa đời sau đấu tranh với Điều răn thứ năm. *Chớ giết người!* Chúng ta thấy điều này được thể hiện trong dụ ngôn về người con hoang đàng, người anh cả, và người cha. Người con thứ đã bỏ nhà cha mình vì chạy theo những sinh lực tuổi trẻ đầy quyến rũ. Người anh cả thì ra khỏi nhà cha mình, không phải vì phạm tội, mà vì cơn giận dữ.

Khi còn trẻ, tôi được dạy xung các “ý nghĩ xấu” là tội, nhưng các ý nghĩ xấu đó được chúng tôi xác định là các ý nghĩ dâm dục. Khi đã có tuổi, tôi cho là chúng ta vẫn tiếp tục xung các “ý nghĩ xấu”, nhưng giờ đó lại là các ý nghĩ giận dữ.

Có câu nói rằng, “Một người cay độc, là người đã từ bỏ, nhưng không chịu im miệng!” Và đó cũng là người đã đánh đồng mỗi tội đầu giận dữ với một nhân đức.

**Ronald Rolheiser,
J.B. Thái Hòa dịch**

Giáo dân học hỏi Kinh Thánh: việc cần làm ngay!

Giáo Hội muốn giáo dân học hỏi Kinh Thánh.

Giáo dân học hỏi Kinh Thánh không phải là một điều mới mẻ. Cách đây hơn nửa thế kỷ, Công Đồng Vaticanô II đã tuyên bố trong Hiến Chế về Mạc Khải, *Dei Verbum*: “Thánh Công Đồng ân cần và đặc biệt khuyến khích mọi Kitô hữu, nhất là các tu sĩ, hãy đạt đến ‘sự hiểu biết tuyệt vời về Chúa Giêsu Kitô’ (Pl 3, 8) nhờ năng đọc Sách

Thánh. ‘Thật vậy, không biết Thánh Kinh là không biết Chúa Kitô’. Vì thế họ phải siêng năng tìm đến với chính bản văn Kinh Thánh, hoặc nhờ Phụng Vụ Thánh chứa đựng dồi dào Lời Chúa, hoặc nhờ những lớp học hỏi thích hợp và những phương tiện khác hiện đang được phổ biến khắp nơi với sự chuẩn nhận và quan tâm của các vị Chủ Chăn trong Giáo Hội” (DV 25). Như thế, đối với Công Đồng, việc học hỏi Kinh Thánh

là việc của mọi Kitô hữu, của mọi giáo dân. Giáo dân được mời gọi tiếp xúc với chính bản văn



Kinh Thánh, qua tham dự phụng vụ Lời Chúa, qua việc đọc Lời Chúa riêng tư, hay qua việc tham dự các khóa học và qua những phương tiện truyền thông khác.

Giám Mục là người có nhiệm vụ dạy cho các tín hữu “biết sử dụng cho đúng các Sách Thánh, nhất là Tân Ước và đặc biệt là các sách Tin Mừng” nhờ đó họ có thể “tiếp xúc với Lời Chúa cách an toàn và ích lợi, và thâm nhuần tinh thần Kinh Thánh” (DV 25). “Đọc và học hỏi Sách Thánh” là lời khuyên cuối cùng và quan trọng của Hiến Chế Mạc Khải (DV 26).

Trong Tông Huấn *Lời Chúa, Verbum Domini* (2010), Đức Bênêđictô XVI nhắc lại nhiệm vụ này khi nói về Lời Chúa và giáo dân: “Giáo dân cần được đào tạo để biết biện phân ý muốn Thiên Chúa nhờ một cuộc sống thân tình với Lời Thiên Chúa, Lời được đọc và được học hỏi trong Giáo Hội, dưới sự hướng dẫn của các vị Mục tử hợp pháp” (VD 84). Ngài đòi “chúng ta phải giúp người trẻ có sự tín nhiệm và thân quen với Kinh Thánh, để Kinh Thánh trở thành như chiếc la bàn chỉ cho biết con đường phải theo” (VD 104). Đức Bênêđictô còn nhấn mạnh đến việc “cần phải chuẩn bị chu đáo các linh mục và giáo dân để họ có thể dạy dỗ Dân Thiên Chúa tiếp cận Kinh Thánh một cách chân thực” (VD 73). Ngài cũng nói đến việc giáo dân có thể được học tại các trường dạy Kinh Thánh, hay được giáo phận huấn luyện (VD 75 và 84).

Theo cùng một đường hướng như trên, Đức Giáo Hoàng Phanxicô trong Tông Huấn *Niềm Vui Tin Mừng, Evangelii Gaudium* (2013) cũng khẳng định: “Việc học hỏi Kinh Thánh phải là một cánh cửa rộng mở cho mọi tín hữu” (EG 175). Đối với Ngài, người loan báo Tin Mừng cần có sự thân mật với Lời Chúa. Bởi đó Ngài kêu gọi: “các giáo phận, giáo xứ và các hội đoàn Công giáo tổ chức các cuộc học hỏi nghiêm túc và thường xuyên về Kinh Thánh, đồng thời khuyến khích các cá nhân và cộng đoàn đọc Kinh Thánh với tâm tình cầu nguyện” (EG 175).

Tại sao phải học hỏi Kinh Thánh?

Có thể nói Giáo Hội Công Giáo từ hơn 50 năm nay đã không ngừng muốn cho mọi giáo dân có cơ hội học hỏi Kinh Thánh dưới nhiều hình thức. Phải nhìn nhận rằng đây không phải là điều đ

dàng. Người Công Giáo Việt Nam quen đọc kinh lần chuỗi và thực hành những hình thức đạo đức khác. Có người giáo dân nghĩ rằng việc học Kinh Thánh là điều khó, là việc dành riêng cho các linh mục tu sĩ, chính vì thế họ sợ tiếp cận với Sách Thánh. Có người không thấy hứng thú khi đọc Lời Chúa, nên cuốn Tân Ước vẫn nằm yên một chỗ. Có nhóm thích chia sẻ Lời Chúa, nhưng lại không thấy cần tìm hiểu xem bản văn Lời Chúa thật sự muốn nói gì.

Kinh Thánh là Lời của Thiên Chúa. Đức Giêsu đã lấy sách Đệ-nhị-luật để nói với tên cám dỗ trong hoang địa: “Người ta sống không chỉ nhờ cơm bánh, nhưng còn nhờ mọi lời miệng Thiên Chúa phán ra” (Đnl 8, 3). Người Công Giáo chẳng những được nuôi bằng bàn tiệc Mình Chúa mà còn bằng bàn tiệc Lời Chúa nữa (DV 21). Thiếu một trong hai, là đặt mình trong tình trạng thiếu thốn. Chúng ta đã có nhiều hình thức biểu lộ sự kính trọng đối với Bí Tích Thánh Thể như dọn mình rước lễ, rước kiệu hay châu Mình Thánh Chúa. Điều đó là tốt, nhưng Công Đồng Vaticanô II nhắc chúng ta: “Giáo Hội đã luôn luôn tôn kính Kinh Thánh như đã tôn kính chính Thánh Thể Chúa” (DV 21). Làm sao bày tỏ sự tôn kính đối với Kinh Thánh nếu không phải là cầm lấy sách Thánh mà đọc, nghiền ngẫm, tìm hiểu ý nghĩa, cầu nguyện với sách Thánh bằng cách suy niệm hay chiêm niệm, và cuối cùng là thực hành Lời Chúa? Có người bảo nếp sống đạo của người Việt còn hơi hợt, hình thức, chưa có bề sâu, chưa có nền vững. Điều đó có đúng không? Dựa vào Công Đồng, ta có thể tìm thấy câu trả lời: “Toàn thể việc rao giảng trong Giáo Hội cũng như chính nếp sống đạo của người Kitô hữu phải được Kinh Thánh nuôi dưỡng và hướng dẫn” (DV 21). Chúng ta đã quá quen với câu này: “Lời Chúa là ngọn đèn soi cho con bước, là ánh sáng chỉ đường con đi” (Tv 118, 105), nhưng quá

thật nhiều người Công Giáo ở Việt Nam vẫn còn xa lạ với Lời Chúa.

Đề thân quen với Lời Chúa, chúng ta cần dành thời gian để học hỏi. Kinh Thánh là một bộ sách cổ, được viết trong nhiều thế kỷ. Ngay bộ Tân Ước cũng đã cách xa chúng ta gần hai ngàn năm. Các tác giả Sách Thánh là những người Do Thái sống trong những thời đại lịch sử khác nhau, sống trong nền văn hóa, xã hội và phụng tự khác chúng ta. Chính vì thế chúng ta không ngạc nhiên khi gặp những đoạn văn khó hiểu và thậm chí gây sốc trong Kinh Thánh. Vô tri bất mộ, đề có “lòng yêu mến nồng nàn và sống động đối với Kinh Thánh” (Hiển Chế về Phụng Vụ số 14) người giáo dân cần học hỏi không ngừng qua các bài dẫn nhập, các sách chú giải, và những khóa học.

Đứng trước sự kiện thời nay xuất hiện nhiều giáo phái phổ biến một cách đọc Kinh Thánh lệch lạc và lèo lái, Đức Bênêđictô cảnh báo: “Ở đâu các tín hữu không trau dồi cho mình một sự hiểu biết Kinh Thánh phù hợp với đức tin của Giáo Hội và dựa trên Truyền Thống sống động của Giáo Hội, thì ở đó người ta để lại một khoảng trống rộng mênh mông, là nơi mà các thực tại như các giáo phái có thể gặp được một vùng đất màu mỡ để bám rễ” (VD 73). Nói cách khác, để tránh bị lôi kéo bởi các giáo phái lầm lạc, phải học Kinh Thánh một cách chính thống trong Giáo Hội.

Khi mừng lễ Ngôi Lời của Thiên Chúa mang lấy thân xác yếu đuối của con người, chúng ta cũng mừng Lời của Thiên Chúa được nói với chúng ta bằng ngôn ngữ loài người để chúng ta có thể hiểu được. Dù ngôn ngữ loài người có nhiều giới hạn và khiếm khuyết, nhưng bộ Kinh Thánh chúng ta đọc và học hỏi vẫn có thể đưa chúng ta đi vào cuộc gặp gỡ và trò chuyện thân tình với chính Thiên Chúa, nhờ đó có sức sống ở đời này và ơn cứu độ đời sau.

<https://dongten.net>



với bạn mình, vị linh mục đã để ý rằng, trong khi người bạn mình đang thể hiện sự vui mừng và ân cần, trong ông dường như vẫn chứa chan những nỗi buồn đọng lại. Khi vị linh mục hỏi bạn về điều đó, ông ấy đã thú nhận rằng ông “đã đánh mất ơn gọi của mình”. Bởi vì ông đã cảm nhận được lời mời gọi trở thành linh mục khi còn trẻ, nhưng thay vì đáp trả, ông đã chọn đời sống hôn nhân. Bây giờ ông cảm thấy không còn tồn tại ơn cứu độ cho mình vì điều đó. Ông đã có một ơn gọi nhưng đã đánh mất, với việc đánh mất đó ông cũng đánh mất luôn những cơ hội tốt đẹp đối với hạnh phúc. Dù có đủ hạnh phúc với hôn nhân, ông vẫn cảm thấy mình sẽ mãi mãi mang vết nhơ của việc bất trung khi đã không chấp nhận ơn ban của Thiên Chúa.

Tôi đã được làm phần chân lên trong những câu chuyện như thế. Chúng là một phần Giáo lý thời trẻ của tôi. Chúng tôi đã được dạy để tin rằng Thiên Chúa đã chỉ định mỗi người trong một ơn gọi nào đó, có thể là một linh mục, một tu sĩ, một người sống đời sống hôn nhân hay một người độc thân giữa đời. Và nếu bạn không chấp nhận điều đó, khi bạn đã biết lời mời gọi của mình nhưng lại “bỏ lỡ” hay “đánh mất” ơn gọi của mình, hậu quả là một nỗi buồn vĩnh viễn, thậm chí nguy hiểm hơn, là đánh mất thiên đàng. Như những câu chuyện ơn gọi thời trẻ của tôi, thật sự mà nói, tôi đã đến Chủng Viện để trở thành một linh mục với một sự tâm tột kỳ kéo dài. Nhưng đó không chỉ là sự tâm tột. Tôi đã không bước vào đời sống đạo và thiên chức linh mục mà không có sự sợ hãi, mặc dù một số những lo ngại về đạo đức đóng vai trò là một phần trong đó như chúng nên là. Sự sợ hãi cũng có thể trở thành điều có lợi.

Nhưng cũng có thể là điều bất lợi. Sự sợ hãi không có lợi cho việc hiểu cả Thiên Chúa lẫn ơn gọi của mình trong một thời hạn mà có thể làm bạn bỏ lỡ hạnh phúc và ơn Cứu độ dựa trên một chọn lựa duy nhất thực hiện khi bạn vẫn còn trẻ. Thiên Chúa không làm việc như vậy.

Sự thật là chúng ta được Thiên Chúa mời gọi trong một ơn mà chúng ta được định liệu để nhận thức qua lương tâm, qua cộng đoàn, qua sự kiện và qua các tài năng chúng ta được ban cho... Chúng ta được sinh ra với một mục đích, một sứ vụ trong đời. Có nhiều đoạn Lời Chúa nói rõ về điều này: Chúa

Phải Chăng Bạn Có Thể Đánh Mất Ơn Gọi Của Mình?

Không ai trong chúng ta nên bị ám ảnh lâu dài bởi nỗi buồn và sự sợ hãi, vì cảm thấy mình đã bỏ lỡ ơn gọi của mình, trừ khi chúng ta đang sống một cuộc sống ích kỷ. Sự quên mình tốt hơn sự ích kỷ, một cuộc sống mưu cầu việc phục vụ, tốt hơn là cuộc sống theo đuổi sự thoải mái, không phải sự giả định đúng câu thành ơn gọi của một người.

Ơn gọi Kitô hữu của chúng ta, trên thực tế là điều chúng ta đang sống – hôn nhân, linh mục, tu sĩ, độc thân giữa đời – một cuộc sống quên mình và phục vụ người khác. Hạnh phúc và ơn cứu độ tùy thuộc ở điều đó, chứ không phải ở những điều giả định đúng đắn.

Gần đây, tôi nhận được một lá thư từ một chàng trai đã chia sẻ rằng anh ta vẫn đề tâm một cách sâu sắc câu chuyện đã nghe ở lớp học nhiều năm trước. Một trong những giáo viên có đạo của anh đã đọc cho họ nghe câu chuyện về một vị linh mục đã đi thăm một người bạn thuở thiếu thời của ông. Trong thời gian ở lại

Giêsu cầu nguyện suốt đêm để biết ý định của Chúa Cha; Phêrô từng là đá tảng đầu tiên, bằng một chiếc đai lưng, ông sẽ bị dẫn đến nơi ông không muốn đến; Phaolô được dẫn đến Đa-mát và được chỉ thị bởi một người lớn hơn ông để tìm ra ơn gọi của mình; Mô-sê được gọi để làm bôn phận của mình bởi ông đã nhìn thấy sự chịu đựng của dân tộc ông; và tất cả chúng ta được mời gọi sử dụng hoặc bị tước đoạt tài năng của mình. Tất cả chúng ta đều được mời gọi để truyền giáo, vì vậy, mỗi một chúng ta đều có ơn gọi riêng của mình. Về phương diện đạo đức, chúng ta không được tự do sống cuộc sống đơn giản chỉ cho bản thân mình.

Nhưng Thiên Chúa không chỉ cho chúng ta một câu hỏi duy nhất, điều mà nếu chúng ta bỏ lỡ hay quay đầu đi thì sẽ dẫn chúng ta đến đau khổ muôn đời. Không! Thiên Chúa sẽ mở một cánh cửa khác mỗi khi chúng ta đóng cánh kia lại. Thiên Chúa cho chúng ta 77 lần 7 cơ hội và nhiều hơn thế nếu cần. Câu hỏi về ơn gọi không phải là một thắc mắc phỏng đoán đúng (Tôi đã được định trước cho điều rất đặc biệt nào?), nhưng đúng hơn là câu hỏi về việc trao ban chính mình trong đức tin, yêu thích vị trí mà chúng ta được chọn lựa (hoặc thường xuyên hơn là đã không chọn lựa chúng ta bằng sự kiện nào). Chúng ta không nên sống trong nỗi sợ hãi không lành mạnh về điều này. Thiên Chúa vẫn tiếp tục yêu thương chúng ta và mong muốn chúng ta hạnh phúc, thậm chí ngay cả khi chúng ta không luôn luôn bước theo điều mà chúng ta thực sự được mời gọi.

Gần đây, tôi đã nghe bài giảng ở một nhà thờ, vị linh mục đã so sánh Thiên Chúa với GPS – Hệ thống định vị toàn cầu, nói rằng dụng cụ thiết bị điện toán đó hoàn thiện với giọng nói của con người, là cái mà vô số người ngày nay có trong xe hơi, nó có thể hướng dẫn đường để họ đi đến nơi họ muốn. Một trong những đặc trưng của GPS là không quan tâm bao nhiêu lần bạn bắt chấp hay không tuân theo lệnh nó, giọng nói vẫn không bao giờ thể hiện sự khó chịu, la hét hay bỏ rơi bạn. Nó chỉ nói cách đơn giản: “Đang tính lại”. Sớm hơn hoặc muộn hơn, không cần biết bao nhiêu lần bạn coi thường, nó vẫn đưa bạn về nhà.

Thú vị như ý tưởng đó, nhưng nó vẫn là sự so sánh rất khập khiễng với việc hiểu về sự kiên nhẫn và ơn tha thứ của Thiên Chúa. Không ai trong chúng ta nên bị ám ảnh lâu dài bởi nỗi buồn và sự sợ hãi, vì cảm thấy mình đã bỏ lỡ ơn gọi của mình, trừ khi chúng ta đang sống một cuộc sống ích kỷ. Sự quên mình tốt hơn sự ích kỷ, một cuộc sống mưu cầu việc phục vụ, tốt hơn là cuộc sống theo đuổi sự thoải mái, không phải sự giả định đúng cấu thành ơn gọi của một người. Ông gọi Kitô hữu của chúng ta, trên thực tế là điều chúng ta đang sống – hôn nhân, linh mục, tu sĩ, độc thân giữa đời – một cuộc sống quên mình và phục vụ người khác. Hạnh phúc và ơn cứu độ tùy thuộc ở điều đó, chứ không phải ở những điều giả định đúng đắn.

Mary Nguyễn

chuyển dịch từ ronrolheiser.com

Sơ ơ, tôi yêu em!

(THIÊN THÂN ÁO TRẮNG – Giải V.V.Đ.T. 2018)



Nguyễn đường Tu viện ngập tràn màu trắng tinh khôi của những “Hiên Thê Áo Trắng” và sự sắc sỡ đủ màu hoa.

Hôm nay là Lễ Khấn lần đầu của 30 Nữ tu, trong đó có Hương. Đã bảy năm rồi, tôi không gặp em. Em vẫn đẹp về đẹp thánh thiện như xưa, nhưng hôm nay, trong bộ tu phục màu trắng tinh khôi, tôi cứ ngỡ em là thiên thần từ trên cao bay xuống. Không, không phải là tôi cứ ngỡ, nhưng đúng là như vậy. Em đã từng là thiên thần của tôi trong suốt mấy năm Đại học, và cũng bởi em là thiên thần, nên tôi đã không được chiêm ngưỡng em cho riêng mình.

Tôi đã vài lần tham dự “Lễ cưới” của các Nữ tu, nhưng sao lần này, tôi có một cảm xúc khác lạ. Có phải vì số lượng các Nữ tu áo trắng đông không xiết kể, hay vì ca đoàn Tập Sinh hát bằng giọng mũi cao vút như dàn đồng ca Họa Mi? Cũng có thể, nhưng lý do quan trọng nhất là bởi tôi sắp được gặp lại em trong một con người mới: Nữ tu của Thiên Chúa.

Thánh lễ kết thúc. Hương ra gặp gia đình, có bố mẹ, anh chị, cha xứ và rất nhiều người thân, bạn bè. Đợi cho Hương gặp gỡ và chụp ảnh với gia đình xong, tôi và mấy người bạn hồi sinh viên cũng tiến lại, tặng em bó hoa chúc mừng. Hương nhìn hết mọi người, rồi chợt dừng lại trước cặp mắt quen thuộc ấy, cặp mắt đã từng nhìn em bằng tất cả lòng yêu thương và triu mến.

Chúc mừng Sơ! – Tôi nói chúc mừng một cách rất tự nhiên, để em khỏi ngại ngùng khi gặp lại người thương cũ. Ngày xưa, tôi với em đã nhiều lần nhìn nhau ngại ngùng như thế, khi bên nhau mà không biết nói câu gì.

Tôi vẫn còn nhớ hoàn cảnh tôi gặp em lần đầu. Đó là vào một buổi chiều đầu thu, khi tôi bắt đầu học năm hai ở trường Đại học. Tôi là sinh viên Công Giáo, quê ở Nghệ An, học ở Hà Nội. Ở Thủ đô này, các nhóm sinh viên Công Giáo hoạt động sôi nổi lắm, trong đó có Cộng Đoàn Vinh tại Hà Nội (tiền thân là nhóm Que Diêm gồm vài người, rồi đông dần gọi là nhóm Sinh Viên Công Giáo Vinh tại Hà Nội, và sau đó số lượng quá đông đảo và tổ chức chặt chẽ, nên gọi là Cộng Đoàn, có Cha Linh Hướng, có Ban Điều Hành Cộng Đoàn lớn và các Cộng Đoàn nhỏ chia theo từng khu vực sinh viên sinh sống). Tôi biết như vậy, nhưng tôi không tham gia, bởi tôi có nhiều đam mê và muốn dành nhiều thời gian để thực hiện những thú vui đó.

Thế mà, cái chiều Chúa Nhật định mệnh ấy đã để lại trong tôi ấn tượng về những con người thân thiện, dễ thương trong Cộng Đoàn Vinh. Anh Tài, trưởng Cộng Đoàn, qua người khác giới thiệu, đã biết tôi là sinh viên Công Giáo Vinh nhưng chưa tham gia Cộng Đoàn. Anh rủ thêm mấy anh chị Ban Điều Hành, và cả Hương nữa, đến thăm hỏi tôi và rủ tôi tham gia sinh hoạt với một người cho vui. Tôi cũng vâng vâng dạ dạ cho có, nhưng khi những tin nhắn báo giờ Thánh lễ đến, những tin nhắn như hội chuông gióng lên trong lòng tôi, khiến tôi không thể ở nhà được. Và lại, tôi cũng muốn đi lễ để nhìn Hương, người con gái có nụ cười phúc hậu sáng cả khuôn mặt, người con gái nhỏ nhẹ, thùy mị mà mới gặp lần đầu tôi đã thấy mến.

Hương là một cô gái hiền lành và ít nói, nhưng lại rất năng nổ và nhiệt thành trong những công việc chung của Cộng Đoàn, từ những công việc bé nhỏ âm thầm như quét sân nhà thờ hay lượm ve chai gây quỹ. Tôi đã từng nghĩ rằng người ít nói thường rụt rè và không biết ăn nói, nhưng tôi biết mình lầm khi thấy em làm MC rất duyên dáng và đứng trước Cộng Đoàn tập hát trước giờ lễ khá tự tin. Tôi cũng chẳng bao giờ thấy em mặc váy và môi son má phấn khi đi lễ, điều này thật khó tìm giữa chôn Hà Thành này, chỉ trừ những con người đi tu. Hương có đi tu không nhỉ? Nhìn sự thánh thiện của em, nhiều người cứ gọi em là Sơ, nhưng tôi nghĩ, em thông minh, năng động như vậy ắt em sẽ tìm một công việc phù hợp, ngon lành, đi tu làm gì cho uổng. Nghĩ vậy, tôi tìm cách tiếp cận Hương.

Tôi không phải là người thơ văn lai láng để nhắn cho em những câu chúc mùa xuân. Tôi bắt đầu cuộc nói chuyện với em bằng câu chuyện rất buồn cười, gửi bằng tin nhắn điện thoại. —>

“- Alo, anh Chinh phải không?
- Chuẩn không phải Chinh.
- Ôi, thật thế hả anh?
- Chuẩn không phải Chinh.
- Ôi, cảm ơn anh, em đẹp lắm phải không?
- Ở hay cái cô này, tôi tên Chuẩn, không phải tên Chinh.”

Bởi tôi không biết bắt đầu nói chuyện với em như thế nào, sợ người ta đánh giá mình thuộc loại sên súa, nên khi đọc được mẫu truyện cười đó trên mạng, tôi bấm gửi cho em. Không ngờ em lại thích, và kể từ ngày đó, em và tôi nhắn tin nói chuyện với nhau thường xuyên. Có vẻ chúng tôi rất hợp nhau.

Tôi biết em thường đạp xe một mình từ Cầu Giấy lên nhà thờ Cửa Bắc để đi lễ Tiếng Anh mỗi sáng Chúa nhật. Vì thế, vào buổi sáng Chúa nhật I Mùa Chay, trước giờ lễ 45 phút, tôi nhắn tin cho em: “Chúc em ngày mới tốt lành, bắt đầu hành trình những ngày Mùa Chay đi vào sa mạc với Chúa”.

“Cảm ơn anh, cũng chúc anh như vậy.”

“Hương đang làm gì thế?”

“Em đang chuẩn bị đi lễ Cửa Bắc.”

“Cửa Bắc à... Anh cũng đang có ý định chụp một bộ ảnh nhà thờ Cửa Bắc, nhưng chưa đến đó lần nào. Nghe nói kiến trúc ở đó rất đẹp?”

“Vâng, nhà thờ Cửa Bắc đẹp lắm a!”

“Hay là hôm nay cho anh đi lễ cùng em nhé?”

“Ok. Mà 10 giờ là lễ rồi đó anh.”

“Ừ, em chuẩn bị đi, 15 phút sau anh có mặt trước công Kí túc xá.”

“See you!”

Đó là lần đầu tiên tôi “hẹn hò” với em. Tôi không hề nói dối, bởi thực sự tôi cũng có ý định chụp bộ ảnh các nhà thờ ở Hà Nội mà. Với lại, tôi muốn thử đi lễ Tiếng Anh một lần xem như thế nào, và nhờ tôi, em không phải đạp xe đường xa đi lễ. Thánh lễ cũng vì thế mà có thêm một con chiên. Một công nhiều việc, lợi cả nhiều đường, cả Chúa, cả em và cả tôi. Khi nhắn tin bằng điện thoại, chúng tôi nói chuyện với nhau rất tự nhiên, rất vui, rất hài hước, đủ chuyện trên trời dưới đất, từ gia đình, học hành, sở thích...

Nhưng khi chỉ có hai người đối diện với nhau, sao tôi thấy em hơi dè dặt và ngại ngùng. Tôi cũng cảm được một thứ tình cảm đặc biệt nào đó em dành cho tôi.

Trên đường đi lễ về, tôi chờ em đi qua phố Hoàng Diệu để chụp ảnh con đường có hàng cây xà cừ cô thụ đẹp như đường Hàn Quốc. Như này ra một ý tưởng gì tuyệt vời lắm, Hương vỗ vai tôi, reo vào tai:

- Anh Long này, anh có máy ảnh,

thích chụp ảnh, lại giỏi kỹ thuật, anh tham gia Ban Truyền Thông của Cộng Đoàn đi, để đưa tin bài trên website. Cộng Đoàn đang cần.

- Ban này, ban kia, nghĩa là Ban Điều Hành phải không? Anh không làm được đâu.

- Tại sao không?

- Vì anh không thích. Anh không muốn gánh trách nhiệm, chỉ muốn làm thường dân thôi. Với lại, anh không biết viết thì sao làm ban Truyền Thông được.

- Anh không biết viết nhưng biết chụp ảnh, sẽ có người khác viết bài. Em vẫn cộng tác viết bài cho website Cộng Đoàn mà. Thời buổi này, truyền thông cần thiết lắm. Giữa một xã hội nhiều sự lừa lọc, dối trá, người ta cần đọc những tin bài phản ánh Tin Mừng, phản ánh đời sống đức tin cách chân thật. Cần có nhiều bài viết, hình ảnh về người thật, việc thật để cảm hóa và biến đổi con người, làm cho xã hội tốt lên, thay vì những tờ báo lá cải tràn lan có thể làm suy đồi cả một thế hệ.

- Em nói cứ như là chuyên gia ấy nhỉ!

- Thì em học Truyền Thông mà. Em nói thật lòng đây anh. Em cứ thao thức làm sao cho mạng lưới truyền thông có thể góp phần thay đổi não trạng con người, canh tân thế giới. Không cần nói những thứ lớn lao cao siêu, chỉ cần người làm truyền thông có tâm. Chẳng hạn như những tin bài về Thánh Lễ và sinh hoạt Cộng Đoàn được đăng lên trên mạng, nhiều bạn chưa biết, thấy và có thể tham gia. Hay khi anh đăng ảnh Cộng Đoàn mình đi cứu trợ lũ lụt ở miền Trung, hay giúp các trẻ em nghèo sống dưới gầm cầu Long Biên chẳng hạn, nhiều người sẽ biết được việc làm tốt của chúng mình, sẽ ủng hộ. Và quan trọng nhất, là qua đó, người ta biết được Chúa của người Công Giáo.

- Nhưng làm Ban Truyền Thông nghĩa là Thánh Lễ nào, hoạt động nào mình cũng phải có mặt đúng không? Anh chỉ muốn cộng tác khi mình thích, chứ không muốn có một trách nhiệm nào cả.

- Nếu ai cũng vậy thì ai xây dựng Cộng Đoàn. Giáo Hội cần những con người dân thân phục vụ trong khả năng của mình.

- Ừ, để anh suy nghĩ.

Thế rồi, tôi cũng xin vào Ban Truyền Thông của Cộng Đoàn. Năm cuối, tôi là Trưởng Ban Truyền Thông, còn Hương là Trưởng Ban Tâm Linh, phụ trách việc cầu nguyện, phụng vụ Cộng Đoàn. Hương nói với tôi thao thức làm sao để anh chị em trong Cộng Đoàn đào sâu giáo lý, Kinh Thánh mà giữ đạo giữa môi trường nhiều cám dỗ. Thế rồi

chúng tôi xin cha Linh Hướng tổ chức cuộc thi Kinh Thánh vào mùa Phục Sinh và cuộc thi viết trước Thánh Lễ quan thầy Têrêsa hàng năm. Trong cương vị là người tổ chức, dù không được lên bục vinh quang để nhận giải thưởng, nhưng cả Hương, tôi và những người tổ chức cảm thấy rất vui vì những hy sinh âm thầm chúng tôi đã gieo. Tôi tin là nhờ cuộc thi năm đó, và nhiều năm sau, nên tăng Đức Tin của anh chị em tôi được củng cố và vững chắc hơn.

Buổi tối Valentine, trời vẫn còn buốt lạnh. Tôi gọi em ra công kí túc xá ăn ngô nướng. Mùi thơm của những hạt ngô non nướng trên than hồng bốc lên cùng khói nghi ngút, thơm phức. Không hiệu sáo lúc đó tôi muốn dò hỏi em, hay bối rối thế nào, tôi nhìn vào mắt em và hỏi:

- Sắp tốt nghiệp rồi... Sau khi ra trường, Hương định đi Dòng nào: Phaolô, Clara hay một Dòng nào ở ngoại quốc?

Em cười, một nụ cười khó tả:

- Sao anh lại hỏi vậy?

- Thì hỏi thế, trúng thì trúng, không trúng thì trật.

Những ngày sau đó, tôi vẫn thường đi bên em. Hai đứa ngẫu nhiên hát những bài ca nhẹ nhàng của Thùy Chi- M4U hay phiêu phiêu của Lê Cát Trọng Lý. Tôi hỗ trợ em làm những bài khóa luận bằng power point, còn em phụ đạo tôi môn Tiếng Anh. Cái kỳ học cuối của sinh viên sao trôi nhanh đến thế. Rồi cũng đến ngày em tốt nghiệp. Ngày cuối cùng trước khi em về quê, đúng vào ngày lễ Thánh Phêrô Tông đồ, Bôn Mạng của tôi, tôi chờ em đi lễ Nhà Thờ Lớn, lên cầu Long Biên, xuống bãi đá sông Hồng và lòng vòng hết các khu phố Hà Nội. Tôi cứ nghĩ là em chỉ về quê một thời gian rồi ra Hà Nội xin việc. Phút tạm biệt, tôi lấy hết can đảm, cầm tay em và hỏi:

- Hương, em có muốn làm người yêu anh không? Em nhìn tôi, mắt rung rung. Rồi em khóc òa lên. Tôi ôm em vào lòng, lần đầu cũng là lần cuối. Em thều thào vào lòng tôi:

- Tại sao bây giờ anh mới hỏi câu này? Em yêu anh, và muốn làm người yêu của anh. Nhưng Giêsu đã ngỏ lời với em trước. Em đã phải chiến đấu rất nhiều, em từng muốn chọn một cuộc sống khác, với anh, nhưng tiếng gọi ấy cứ vang vọng trong em rất rõ. Em sẽ đi tu. →



Nội rồi, Hương trao cho tôi một cuốn sổ màu ghi, rất dày và đẹp. Rồi em vùng chạy đi như để trốn tránh cặp mắt đang ướt nhoe của tôi. Tôi phóng xe về nhà thờ Thái Hà. Ngồi trong nhà thờ, tôi mở cuốn sổ của em tặng, kèm một lá thư viết nắn nót:

“Tạ ơn Chúa đã cho em được gặp anh. Cảm ơn anh vì tất cả sự quan tâm, yêu thương mà anh đã dành cho em suốt những năm qua. Qua anh, em cảm nhận được tình yêu của Chúa. Chúa ban cho em thật nhiều ơn, và em nhận ra Ngài muốn em dùng những ơn đó để phục vụ mọi người. Em muốn thuộc về Chúa và hết mọi người, chứ không phải một người. Rồi Hà Nội, em sẽ tham gia một khóa Linh Thao, sau đó, em sẽ vào Dòng tìm hiểu. Con đường phía trước còn rất mờ mịt, nhưng em tin, cứ can đảm đi về phía có tiếng gọi, mỗi bước đi sẽ càng sáng thêm. Anh nhớ cầu nguyện cho em thật nhiều nhé!

Em tặng anh cuốn sổ này, để anh có thể viết những gì anh muốn: nhật kí, cảm xúc, những biến cố xảy đến, và cầu nguyện. “Hãy nhảy vào lọ mực và lăn trên những thảm giấy”, đã có người nói với em như vậy. Cứ tập viết mỗi ngày, ngòi bút sẽ nhảy bén với cuộc sống. Mên chào anh!”

Em về quê, tôi vẫn nhắn tin thăm em, nhưng những liên lạc thưa dần cho đến ngày em nhắn lại một tin rằng em đã vào Dòng. Từ đó trở đi, tôi không liên lạc gì với em, nhưng vẫn luôn dõi theo câu nguyện, và hôm nay, nghe tin em Khấn Dòng, tôi vui mừng khôn tả, và dù em không gửi giấy mời, tôi vẫn đi dự lễ để tạ ơn Chúa với em.

Đang miên man trong dòng kí ức, tôi không biết là chỉ có tôi còn đứng lại trước cửa nhà nguyện, còn mọi người đã đi chuyên về các bàn tiệc. Sơ Hương chạy lại gọi tôi:

- Mọi anh qua bên kia, mọi người đã về chỗ hết rồi.

- Hương, chúc mừng em nhé! Hãy sống hạnh phúc trong ơn gọi của mình nghen!

- Cảm ơn anh! Mà hình như trước năm em vào Nhà Tập, em có nghe tin anh đi tu phải không?

- Đúng. Anh đã từng vào tìm hiểu Dòng Tên một năm, nhưng anh cảm thấy không hợp với đời sống tu trì, nên anh đã xin về. Dù sao, một năm ở đó cũng cho anh rất nhiều trải nghiệm quý, nhất là thời gian sống và phục vụ các em cô nhi ở Kon Tum. Anh quyết định về kinh doanh, làm ông chủ nhỏ.

Anh đã hứa với Chúa là sẽ dùng một nửa số tiền kinh doanh của mình để giúp các em cô nhi, những người thiếu vắng tình yêu thương gia đình.

- Ôi, thế thì tốt quá!

- Cuối năm này anh sẽ cưới vợ đó Hương. Sau này anh sẽ gửi con trong Cộng Đoàn của em, để mong nó sẽ được hưởng sự giáo dục thật tốt, và lớn lên nó sẽ đi theo Sơ Hương, được chứ! - Tôi nói nửa đùa nửa thật.

- Ô, ở Dòng em, nhiều Cộng Đoàn nhận dạy trẻ và nội trú lắm. Nhưng dù sao đi nữa, nên giáo dục sớm nhất và tốt nhất cho con cái phải từ những bậc làm cha mẹ, trong gia đình. Còn em, em đã viết đơn đi truyền giáo ở một nơi rất xa, ở đất nước Công-gô bên châu Phi. Dù biết rằng ở Việt Nam thì gần gũi người thân và an yên hơn, nhưng mỗi khi câu nguyện, em nghe tiếng kêu của những người nghèo bên đó. Và em bình an với quyết định mạo hiểm này.

- Em luôn thế, dân thân phục vụ không ngại khó. Xin Chúa chúc lành và nâng đỡ em.

- Em cần rất nhiều lời cầu nguyện. Nếu Chúa muốn, thì giữa năm sau em sẽ lên đường.

- Ừ, anh hứa sẽ luôn cầu nguyện, và xin anh chị em trong Cộng Đoàn Vinh cầu nguyện cho em nữa. A, anh có cái này tặng em.

Tôi rút trong chiếc xác ra một cuốn sách.

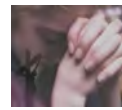
- Đây là cuốn tuyển tập “Những đứa con của Mẹ”, gồm những truyện ngắn đạt giải Viết Văn Đường Trường do Giáo Phận Qui Nhơn tổ chức. Anh đã nghe lời em, tập viết, và cũng thử gửi bài dự thi. Năm đầu không được giải, còn năm vừa rồi nhận giải Ba. Anh vẫn luôn nhớ tinh thần khi làm việc với em, cứ cố gắng hết khả năng của mình để tìm vinh danh Chúa, còn kết quả thì để Chúa lo. Thế mà kết quả hơn mong đợi. Đã có người gửi email cảm ơn anh vì bài viết của anh chạm đến trái tim của họ, và cứu gia đình họ khỏi tan vỡ. Giờ anh thực sự thấm thía câu em nói: Xã Hội, Giáo Hội cần lắm những người viết có tâm.

Em mỉm cười, một nụ cười hạnh phúc: “Cảm ơn anh, chúc mừng anh!”... Rồi em giục tôi mau đến chỗ bàn tiệc vì tất cả mọi người đang đợi nhân vật chính.

Ngồi bên mâm cỗ, tôi cứ nghĩ mình đang được dự bàn tiệc Nước Trời chẳng. Sự thánh thiện của màu trắng nơi chiếc áo Dòng, nơi khăn phủ bàn, phủ ghé lẩn át cả hoan trường. Ở đây có rất nhiều Thiên Thần Áo Trắng, và tôi ước nguyện sau này con mình cũng sẽ trở thành một nữ tu đẹp như em, Thiên Thần của Chúa.



**THIÊN THẦN
ÁO TRẮNG**
(Nguồn: Ephata 797)



LỜI NGUYỆN CẦU

Lạy Cha Đức Giêsu Kitô và cũng là Cha chúng con,

Chúng con đặc biệt xin Cha kết hợp chúng con với đời sống Đức Giêsu theo một phương diện đặc biệt: xin chuẩn bị cho chúng con sẵn sàng kết hợp với lời nguyện của Ngài.

Đức Giêsu Kitô là Đấng hết lòng thờ phụng Thiên Chúa trong thân trí và trong sự thật, Người là Đấng trung gian duy nhất chuyên đạt lời nguyện chúng con lên ngai tòa ân sủng,

Chúng con hợp nhất trong Thân trí Đức Giêsu, xin Người dạy bảo chúng con biết noi gương Người, luôn cầu nguyện không mệt mỏi, kiên trì, tin tưởng khiêm cung, trong thân trí và trong sự thật, với một tâm lòng chân thành thương yêu tha nhân, nếu thiếu tình yêu ấy, không lời nguyện nào có thể làm thỏa lòng đẹp ý Cha.

Nguyện xin Đức Kitô dạy chúng con biết xin Cha những điều mà chính Người hằng tâm niệm ấp ủ.

Lạy Cha, xin Cha ban cho chúng con tinh thần cầu nguyện, trầm mặc và kết hợp với Cha. Amen!

Karl Rahner



**Dành
thì
giờ**

Chúng ta có thể đánh mất chính mình trong khi làm việc. Nhưng chúng ta cũng có thể tìm thấy chính mình trong công việc. Đây là lý do tại sao trong cuộc sống, chúng ta cần có một nơi yên tĩnh.

Lần kia, có một người đàn ông đang cưới một con ngựa. Khi con ngựa và người cưới ngựa âm âm phóng qua, một người nông dân già đang đứng ở công cát tiếng hỏi: “Anh đang đi đâu đây?”

Người đàn ông la lớn trong khi phóng vụt qua “Đừng hỏi tôi, hãy hỏi con ngựa ấy”

Người đàn ông cưới ngựa tiêu biểu cho người có cuộc sống với cách sinh hoạt hồi hả không ngừng. Người đó không hề có tự do; anh bị nô lệ cho công việc của mình. Nhưng vấn đề của anh ta còn sâu xa hơn. Anh ta không kiểm soát được cuộc sống của mình. Đường như có một sức mạnh nào đó đã nhập vào anh ta, đang dẫn dắt anh đi. Đây không

phải là một lối sống hay ho gì.

Người ta có thể quá muộn để bắt kịp công việc, đến nỗi họ không dành ra được lấy một phút nào cho bản thân mình. **Hoạt động có thể trở thành một thứ bệnh tật.** Đây là một tình trạng nguy hiểm. Có thể người ta phải chịu đựng sự hủy hoại và suy sụp. So với những kẻ ích kỷ, thì những người quảng đại dễ gặp rủi ro này hơn. Chúng ta phải biết chăm sóc bản thân mình. Đây không thể là cung cấp, và cũng không phải là thụ nạp vào tất cả. Chỉ bằng cách chú tâm cẩn thận đến những nhu cầu thể lý, tình cảm, tâm trí, và tinh thần của bản thân, thì chúng ta vẫn có thể tiếp tục luôn là những người vui vẻ công hiến.

Như chúng ta nhận thấy trong đoạn Tin Mừng hôm nay, **ngay cả Đức Giêsu cũng cần dành thì giờ cho bản thân mình.** Những kẻ đau yếu về thể xác và tâm trí luôn vây quanh Người. Tất cả mọi người đều đang kêu la với Đức Giêsu. Người đang có nguy cơ bị hao mòn. Tuy nhiên, giữa bối cảnh cuồng nhiệt đó, chúng ta vẫn đọc được rằng "Sáng sớm, lúc trời còn tối mịt, Người đã thức dậy, đi ra một nơi hoang vắng, và cầu nguyện ở đó." Đức Giêsu cầu nguyện không chỉ vì bản thân, mà còn vì nhu cầu nữa.

Nơi hoang vắng làm được gì cho Người? Nơi đó tạo cho Người khả năng để phục hồi lại năng lực đã bị mất đi, giúp cho Người tiếp tục tập trung. Nhưng nhất là trong suốt những giây phút cô tịch này, **Người duy trì và củng cố được một điều quan trọng nhất trong cuộc đời của Người – mối tương quan với Chúa Cha.** Đây là bí quyết cho sự thành công trong sứ vụ của Người.

Lời cầu nguyện hữu ích nhất, chính là có được sự hiện diện của Thiên Chúa mà không cần phải nói hoặc làm bất cứ việc gì. Chỉ khi được ngồi với sự hiện diện của Thiên Chúa, là người ta có thể được ngồi bên cạnh lò lửa nóng ấm. Điều này nghe có vẻ dễ dàng, nhưng trong thực hành, quả thật rất khó khăn. Bởi vì ngay khi dừng chân lại, thì chúng ta liền cảm thấy trống rỗng, thậm chí có lẽ còn cho rằng đó là giây phút vô dụng nữa. Hầu hết người ta đều cho rằng bản thân mình có giá trị qua công việc. Họ cho rằng giá trị của con người tùy thuộc vào ích lợi của người đó. Họ không biết cách đương đầu với sự nhàn rỗi và tĩnh mịch. Hậu quả là cuộc sống của họ có thể bị nông cạn và hời hợt. Mặt khác, khi nhận chìm mình vào sự thinh lặng và tĩnh mịch với sự hiện diện của Thiên Chúa, thì những kế hoạch của chúng ta mất đi sức mạnh nơi bản thân mình, và chúng ta cảm nhận được **giá trị đích thực của mình,**

không hề tại ở sự làm việc, mà ở sự hiện diện.

Cách thế quan trọng nhất để yêu mến Thiên Chúa, chỉ đơn giản là sống với sự hiện diện của Người, để chỉ quan tâm đến Thiên Chúa mà thôi. Rất nhiều người có khuynh hướng cho là lòng yêu mến Thiên Chúa ngang hàng với công tác xã hội. Tất nhiên, lời cầu nguyện có thể trở thành một điều ích kỷ, tránh né và trốn tránh. Nhưng lời cầu nguyện cũng có thể có tác dụng. Công việc có thể là một cách tránh né khỏi phải cầu nguyện, khỏi phải tìm kiếm Thiên Chúa. Và nếu **không có lời cầu nguyện, thì người ta có thể dễ dàng trở thành người hoàn toàn qui hướng về bản thân mình,** tự mình hành động, hơn là trông cậy vào Thiên Chúa.

Chúng ta có thể đánh mất chính mình trong khi làm việc. Nhưng chúng ta cũng có thể tìm thấy chính mình trong công việc. Đây là lý do tại sao trong cuộc sống, chúng ta cần có một nơi yên tĩnh. **Chúng ta cần phải học hỏi từ gương mẫu của Đức Giêsu, về cách kết hợp giữa hoạt động và chiêm niệm.** Ra đi cầu nguyện không phải là cách thế trốn thoát, nhưng điều này đưa đến sự tái cam kết. Cần có thời gian để công hiến, và cần có thời gian để tiếp nhận. Để có được một cuộc sống lành mạnh, chúng ta cần phải quan tâm đến cả hai lối sống trên.

Sưu tầm

ME CÓ BIẾT CON ĐÃ PHẢI ĐÁNH ĐÔI GÌ ĐỂ LẤY ĐIỂM 9, 10 CHO MẸ?

TTO - Tâm sự của một đứa con ra sức học 'cho mẹ vui' ngay trước thời điểm kết thúc năm học 2017-2018 khiến người đọc xót xa.



Một thí sinh căng thẳng trước giờ thi trong kỳ thi THPT quốc gia 2017 tại TP.HCM - Ảnh: HUU KHOA

Mẹ không thích điểm 7 đâu. Đó là ý nghĩ luôn thường trực trong đầu con mỗi ngày. Con bị ám ảnh bởi ánh mắt của mẹ mỗi khi nói đến chuyện học tập của con.

Mỗi đêm, con thấy mẹ âm thầm ngồi dậy để làm thêm. Nhìn mẹ ôm laptop hi hụi với mớ công việc để có tiền thuê gia sư về cho con, con thấy buồn.

Quần áo mẹ chẳng dám mua, mấy bộ cũ vẫn mặc đi mặc lại. Lúc nào mẹ cũng nghĩ tạo điều kiện tốt nhất để con

học tập. Cùng với đó, những chỉ tiêu mẹ đặt ra cứ lớn dần.

Những khi con bị điểm 7 hoặc điểm 8, mẹ không mắng, nhưng mắt mẹ buồn lắm. Chính sự thất vọng hiển hiện trong đôi mắt buồn của mẹ ám ảnh con từng ngày.

Rồi con lại tự hứa với lòng mình: "Sao mình lại bị điểm 7 nhỉ? Mẹ không thích đâu. Mẹ buồn đấy". Con cứ như vậy, học để mẹ vui, học để mẹ tự hào, học để mẹ hạnh phúc.

Lại thêm những lần khác con chỉ đạt điểm 6 môn toán, mẹ vẫn không mắng nhưng tiếng thở dài của mẹ đủ để con biết mẹ thất vọng đến thế nào. Nhiều lúc con tự trách mình sao không cố lên chút nữa? Sao không phải là điểm 9, điểm 10?

Mỗi buổi sáng thức dậy, con tự dặn mình chăm chỉ học, đạt nhiều điểm cao về cho mẹ. Mỗi buổi đến lớp, con chẳng dám xao nhãng, giờ ra chơi con ngồi ôn bài chứ chẳng ra ngoài chơi với các bạn.

Mỗi bữa ăn, con luôn nhận sự động viên quá lớn của mẹ, những miếng thịt kèm theo lời nhắc "con ăn đi cho khỏe còn học". Trong từng giấc ngủ, bao nhiêu niềm hy vọng của mẹ "neo đậu" trong ấy.

Cũng như nhiều đứa trẻ khác, con cũng học thêm. Trước lễ 30-4 vừa rồi mẹ bảo: "Mẹ đã đăng ký cho con ôn luyện thêm môn Anh văn rồi. Nghỉ mấy ngày phải tranh thủ con à". Nghĩ là, ngày nghỉ đối với mẹ, với con có gì đó... vô nghĩa lắm. Bởi mẹ cũng sẽ không được nghỉ ngơi mà đưa đôn con đi học thêm.

Tự nhiên, con cảm thấy mình đang khát khao những ngày nghỉ - điều tưởng dễ mà sao khó quá.

Phải chăng mẹ đang phải cắt công không ít cho chuyện học của con? Và phải chăng ngay cả bản thân con cũng đang đánh đổi quá nhiều để lấy về những điểm cao cho mẹ?

Mẹ muốn con tỏa sáng, mẹ muốn con rinh về biết bao thành tích. Con hiểu mẹ cần những thứ đó, vậy nên con luôn cố gắng hoàn thành từng mục tiêu của mẹ đặt ra từng học kỳ, từng năm.

Nhưng có lúc cảm tờ giấy khen trên tay, con thấy hoang mang và lo lắng. Bởi mẹ sẽ không bao giờ bằng lòng. Bởi mẹ sẽ lại đặt ra những chỉ tiêu lớn hơn, cao hơn.

Tự khi nào con thấy ngột ngạt, lọt thỏm trong bữa cơm gia đình. Con thấy hoảng sợ với mỗi buổi đến lớp, con sợ làm mẹ buồn, con sợ nếu không được như kỳ vọng thì mẹ sẽ lại phảng phất nỗi buồn qua ánh mắt. Con bất an và không ngừng lo lắng.

Con không còn là chính mình nữa rồi, mẹ ơi...

PL (tuoitreonline)